

NÚM. 63 • ANY XVI • ABRIL 2000

Butlletí dels Lluisos

Concurs de pintura.— Foto de Pere Solé i Serra

**CENTRE
PARROQUIAL
D'HORTA**

Feliu i Codina, 7 i 9
08031 Barcelona
Tel. 93 427 73 27

e-mail: lluisos@telepolis.com
<http://club.telepolis.com/lluisos>

MEMBRE DE LA COORDINADORA D'ENTITATS D'HORTA

Assemblea General de Socis

10 de març del 2000

INFORME DE LA JUNTA DIRECTIVA DEL CENTRE PARROQUIAL

Durant l'any 1999 la Junta del Centre Parroquial d'Horta va continuar gestionant les activitats de l'Entitat, procurant mantenir l'esperit confessional i de convivència del dia a dia. És evident que l'època actual és diferent de la que en un començament presidia la vida dels Lluïsos. Intenem adaptar-nos a les noves tendències que ens marca la societat actual, sense perdre de vista que som una Entitat oberta a tothom que ens freqüenta i participa en les activitats que desenvolupa el Centre a través de les seves seccions perquè els socis puguin trobar una activitat que els satisfaci i els doni des d'un esbarjo a unes inquietuds o afeccions que els realitzin i al mateix temps puguin compartir en una convivència positiva.

De tota manera, creiem que es pot fer més per revifar i mantenir l'esperit que ens caracteritza com a Entitat, com és la plena participació en els actes i activitats institucionals que donen vida al Centre Parroquial. Per això cal que els socis contribueixin amb la seva presència, suport i iniciatives a fer dels Lluïsos d'Horta un lloc ple de vida corporativa.

Creiem que s'ha valorat molt positivament la tasca que es fa per als més petits. Parlem de la **Vocalia d'Animació Infantil**, que ha superat totes les previsions, amb un èxit de participació i assistència als actes que organitza, aportant una nova saba a la Casa. Enhorabona. Com també hem de fer-nos ressò de la Secció de **Cinema**, animant-los a continuar amb la mateixa empena a favor dels nens i nenes del barri.

En general, gairebé totes les seccions han tingut el seu moment, dintre de l'any. Recordem les obres que han representat la Secció de **Teatre**, en què participen un bon nombre de gent jove amb moltes ganes de fer coses.

Les **Manualitats**, en els seus diferents grups, fan moltes activitats relacionades amb el tema de la dona, així com el **Grup Fotogràfic** que tan bé representa el Centre, juntament amb el **Tennis Taula** i els **Escacs**, que tenen participants en diferents categories. L'**Esbart Folklòric**, que tot sovint actua en molts festivals amb molt d'èxit. I no cal parlar de les **Excursions**, que també es una secció molt moguda.

Com sabeu, els Lluïsos va contribuir com a punt de recollida d'aliments i donatius per a Kosovo, a la Marató de TV3, i les corresponents campanyes que per Nadal organitzà la Parròquia en favor dels necessitats així com en la Campanya de la Fam, organitzant actes de solidaritat i difusió.

Per Nadal es va fer amb participació de diferents seccions i socis, el Caga Tió, els Pastores, el sopar de la vigília de Nadal...

El Centre també ha col·laborat i participat en els actes organitzats per la Coordinadora d'Entitats d'Horta: Festa Major, obra de teatre (*Don Cuan Tanorio*), cavalcada de Reis, rua de Carnestoltes, actes cívics en favor d'altres pobles, etc.

També es va participar en la Mostra d'Entitats del Districte d'Horta-Guinardó 1999, ja que vam disposar-hi d'un estand on es va mostrar el que es fa en els Lluïsos; a més de la participació de diferents seccions en actes puntuals, com teatre, dansa, tennis taula, escacs...

Per les festes de Sant Lluís, a més de la ballada de sardanes a la Plaça Eivissa, es

va fer un dinar de germanor i, a continuació, es va posar en escena una adaptació teatral de la versió cinematogràfica de *My Fair Lady (Pigmalió)* en què van participar un bon nombre de socis tant grans com petits.

Durant el transcurs de l'any 1999 es van continuar les obres de millora i manteniment de l'escenari, com la instal·lació d'uns rentamans i un mirall gran (donatiu d'un soci); es va fer una reparació provisional del terra de l'escenari, i el paviment de sota l'escenari va ser pintat amb una pintura especial a fi de donar-li consistència.

També es va motoritzar la pantalla del cinema. S'ha reboçat i pintat la façana del Centre i es va canviar el paviment de la sala de Tennis Taula

Heu pogut observar que s'ha instal·lat un telèfon públic. S'ha ampliat el servei informàtic i la pàgina Web d'Internet.

Com podeu veure, *es fan coses*. Cada secció té una vida pròpia dintre del Centre, vida que, de vegades, "exportem" a fora. *Però potser caldria que, en algunes ocasions, els socis ens veiéssim més i compartíssim més els actes del Centre.*

Com a realitzacions previstes immediates, s'instal·laran les noves portes d'entrada a la sala del Teatre, que seran metàl·liques, ignífugues i insonoritzades, amb tanca antipànic. Evidentment, es pintarà novament el vestibul.

També s'ha previst que com més aviat millor s'instal·li un nou teló a l'escenari, així com les corresponents cametes i bambolines confeccionades en gènere ignífug, que estaran muntades en barres metàl·liques.

Aquestes dues previsions, s'espera que estiguin acabades i instal·lades per les festes de Sant Lluís d'enguany.

A més llarg termini, es té la intenció d'instal·lar una bateria d'armaris a sota l'escenari a fi de pallar l'insuficient espai de què disposen el Teatre i l'Esbart. I també instal·lar aire condicionat, amb bomba de calor inclosa, en la sala del Tennis Taula i en la sala de Juntes

Pel que fa a les activitats més immediates, tenim la de participar en la Mostra d'Entitats 2000, i que està prevista que, després, se celebri cada dos anys,

S'estan preparant els actes per a les Festes de Sant Lluís Gonçaga en què, com sempre, ens agradaria comptar amb la participació i col·laboració de totes les seccions i de tots els socis.

Evidentment que, com de costum, estem disposats a col·laborar en tots els actes i activitats en què la Parròquia ens ho demani.

També, com altres anys, col·laborarem en el actes que organitza la Coordinadora d'Entitats d'Horta, com ara Festa Major, Nadal, Reis, Carnestoltes, etc., i altres actes que serveixin per refermar la nostra presència en el barri.

Aprofitem l'ocasió de donar les gràcies a alguns socis per la seva aportació econòmica especial en benefici del Centre i també a tots els que, en un moment o altre, han col·laborat i participat en les iniciatives dels Lluïsos. Gràcies a tots.

Això és, a grans pinzellades, el que fins la data s'ha fet i es pensa fer per al funcionament del Centre Parroquial d'Horta. Sabem que es poden fer moltes més coses, que, en la mida de les nostres possibilitats, anirem fent, perquè el socis puguin gaudir de la vida dels Lluïsos hortencs.

P.D. — Les activitats concretes de cada Secció les van exposar els corresponents responsables, moltes d'elles ja han aparegut en altres números d'aquest BUTLLETÍ i els projectes seran exposats oportunament.

Daniel Comas i Güell

ACTIVITATS DE LES SECCIONS

Secció de Cinema

La Secció de Cinema ha seguit la línia traçada de procurar, d'una banda, que no quedi cap Festa sense activitats en els Luïsos i, de l'altra, de fer programes adients per a la gent menuda, ja que la seva important assistència ens anima a continuar la nostra labor.

Hem continuat destinant un cap de setmana de cada mes per a les Escoles, enviant-los la propaganda corresponent. Ara fa precisament 27 anys que vàrem començar aquesta tasca.

Durant l'any 1999 es van projectar 12 pel·lícules, amb una assistència total de 4.025 persones, quantitat que supera l'assistència dels últims vuit anys.

Bichos, 744 espectadors.

Mulan, 433;

El rey y yo, 418;

El Príncipe de Egipto, 376.

Secció de Cinema

Secció de Teatre

Activitats realitzades des del gener del 1999:

30/31-01-1999.— Grup Infantil: *El malalt imaginari i El gat amb botes*.

15/16-05-1999.— Grup dels Grans: *Arsènic i puntes de coixí*.

08/09-05-1999.— Grup Juvenil: *El rei i el drac*.

22/23-05-1999.— Grup Infantil: *La comèdia de l'olla*.

16-09-1999 (Festa Major d'Horta).— Grup dels Grans: *Contes políticament correctes*.

27/28-11-1999.— Grup dels Grans: *Contes políticament correctes*.

10-12-1999.— Grup dels Grans i l'Auca: *Els petits pastorets*.

22/23-01-2000.— Grup Juvenil: *Revoltillo teatral amb huevo i orégano*.

12/13-02-2000.— Grup Infantil: *El somni d'una nit d'estiu*.

Altres activitats i col·laboracions:

27-03-1999.— *Dia Internacional del Teatre*.— Jornada de portes obertes.

12/13-07-1999 (Festes de Sant Lluís).— Participació en el muntatge conjunt de l'obra *My Fair Lady (Pigmalió)*.

05-03-2000 (Homenatge a la gent gran).— Participació amb un fragment de *Contes políticament correctes*.

Secció de Teatre

Esbart Folkloric d'Horta

Activitats dutes a terme:

11-4-1999.— I Trobada Cultural-Folklorica, organitzada pel grup de pares de l'Esbart. Participant-hi la Casa d'Astúries, la Casa de Cuenca i un grup basc.

17-4-1999.— Participació a la Mostra d'Entitats (Pares, Juvenils i Cos de Dansa).

15-5-1999.— Ballada del Cos de Dansa a l'Eixample. Plaça Gaudí.

30-5-1999.— Festival de Fi de Curs (per permetre l'actuació de Batecs de Juny).

6-6-1999.— Cloenda de la Roda d'Esbarts Infantils i Juvenils.— Organització del Folk 1999 a Platja d'Aro, amb la valuosa col·laboració de Daniel Comas.

19-6-1999.— Festival Batecs. Estrena de noves coreografies del Cos de Dansa: Batecs, Indians i Epilogo, estrena total, les altres reestrena.— Participació a la festa del carrer de les Festes de Sant Lluís (Infantil).

20-6-1999.— Ballada a Matas i Ramis (Juvenil).

22-6-1999.— Ballada del Preparatori i Infantil a les Llars Mundet (molt ben organitzat i amb èxit).

A més, l'Esbart va convidar a una sortida a Sant Miquel del Fai al grup Preparatori el mes de maig i a Port Aventura als Infantils i Juvenils.

Agost de 1999.— Ballada a la Platja d'Aro del Cos de Dansa (Festa Major).

Setembre (11, 12 i 14).— Ballada a Sant

Sadurn i participació al pregó de Festa Major del Cos de Dansa i a la ballada del dimecres del Grup de Pares.

6 i 7 de novembre.— Col.laboració (Cos de Dansa) al *Don Cuan Tanorio* de la Coordinadora d'Entitats d'Horta.

21-11-1999.— Ballada del Cos de Dansa al Foment Hortenc.

Desembre de 1999.— Festival de Nadal.

30 de gener del 2000.— Ballada del Grup de Pares a una Institució de Germanes Hospitalàries (atenció a disminuïdes psíquiques).

5 de març del 2000.— Participació en la Festa d'Avis.

12-03-2000.— Ballades Roda d'Esbarts.

04-03-2000.— Participació de l'Esbart a la Rua de Carnestoltes.

Esbart Folkloric d'Horta

Vocalia d'Animació Infantil

Activitats dutes a terme:

30-12-1998.— Tió.— 29 nens/neses.

13-02-1999.— Rua de Carnestoltes i Cucafera.— 26 nens/es.

21-03-1999.— Concurs de dibuix.— 17 nens/nes.

11-04-1999.— Titeles. Història d'un bosc.— 161 entrades.

19-06-1999.— Festa al carrer. Festes de Sant Lluís.

11-09-1999.— Festa Major, Taller de maquillatge (grup escènic).

24-10-1999.— Pallassos. Els cavallers del Nas Vermell.— 390 entrades.

21-11-1999.— Titeles. Les Quatre Estacions.— 180 entrades.

27-11-1999.— Taller de pessebres.— 15 nens/nes.

27-12-1999.— Tió.— 58 nens/nes.

16-01-2000.— Titeles. Històries d'animals.— 390 entrades.

26-02-2000.— 2n Concurs de Dibuix.— 19 nens/nes.

27-02-2000.— Pallassos. 3/4 de 15.— 320 entrades.

26-03-2000.— Espectacle de Màgia.

Properes activitats:

01-04-2000.— Taller de contes.

13-05-2000.— Ludoteca.

03-06-2000.— Festa al carrer. Festes de Sant Lluís.

Vocalia d'Animació Infantil

Pas...

Enmig del fang,
quan plou...

Enmig del fang,
després...

Enmig la pols
i el foc,

enmig la pols
i el fred...

Camins de roca
i sots,

camins de fang
i pols...

Del barracot
on dorms,

fins la presó
on et dol's...

Per el camí
del fred,

pel camí encès
del foc...

Sempre a l'encalç
del guany

pel que en va ajups
el llom...

Dins la foscor
al matí,

dins la foscor
al retorn...

Enmig del fang
i el llot,

enmig la pols
i el sol,

del barracot
on dorms,

a la presó
on et dol's...

**Joan Bartrolí
i Bonany**

2n Concurs de dibuix amb tèmperes

Dissabte 26 de febrer del 2000

A un quart de sis de la tarda, entrem als Lluïsos per preparar la sala polivalent; a dos quarts passats, comencen a arribar els petits pintors; en total són disset nenes i dos nens, que van des d'un any fins a onze. Les taules ja estan preparades i els Mestres de l'art comencen a fer venir la seva inspiració i els primers tocs dels pinzells impregnen els papers. Alguns acaben de seguida; d'altres hi posen més paciència i triguen bastant. *(Vegeu fotografia de la portada.)*

Quan ens n'adonem, ja són les set de la tarda, els tres membres del jurat fan acte de presència; són els mateixos de l'any passat: els senyors Lino i Santiago Lainez i Josep González, que comencen a admirar, amb ull crític, les diverses obres; mentrestant, l'Anna comença a ensenyar la seva tècnica d'estampat d'aigua a l'oli. Els últims artistes ja han acabat la seva obra i el jurat comença a deliberar, mentre els menuts artistes reposen forces tot berenant, atipant-se de galetes i sucs.

Al cap de molta estona, els membres del jurat s'han posat d'acord i ens donen l'acta; passem tots a la sala de Tennis Taula i procedim a l'entrega dels premis.

Comencem per la categoria dels més petits d'un a tres anys; cridem als participants i fem entrega d'una preciosa medalla i un llibret per pintar; la guanyadora és l'Aïna Purroy. Tot seguit cridem als de quatre i cinc anys; la guanyadora és la Patricia Najar.

Concurs de pintura.— Foto de Francis Puig

Categoria de sis a vuit anys; guanyadora Gemma Collell; i, finalment, els de deu a dotze anys; l'Alex Simón.

Per finalitzar, el senyor Lainez diu unes paraules als joves artistes i els encoratja a seguir pintant amb il·lusió.

Pere Solé i Serra
Vocal
d'Animació Infantil

Pallassos 3/4 de 15

Diumenge 27 de febrer del 2000

Són les deu del matí; la Montse i en Toni ja estan descarregant la furgoneta i preparant l'escenari. En Toni, el Francesc, en Xavier, el Cristian, l'Anna, la Núria i jo ens preparam per vendre entrades. La Mercè arriba al cap d'una estona. Avui, gràcies als èxits de les últimes actuacions, ens la juguem: hem decidit fer dues sessions en lloc d'una.

La venda anticipada ha funcionat bastant bé. A poc a poc, la sala es va omplint i comencem la primera actuació amb més de cent entrades venudes. El públic riu i balla de valent amb les cançons i acudits dels dos pallassos. De cop i volta, tota la sala canta i balla, tot fent voltes al pati de butaques. Quan ens n'adonem, ja han passat tres quarts d'hora i l'actuació arriba al final. A fora ja hi ha cua de gent per comprar entrades i entrar.

Els pallassos posen a la venda compactes i cassettes amb la música de l'actuació. Amb cinc minuts, la sala es buida. La Mercè i la Glòria fan una ràpida repassada

per si algú s'hi ha deixat res: troben una jaqueta que guarden. Tornem a obrir les portes de la sala a un quart de dotze i es torna a omplir. En total, han passat per taquilla tres-centes vint persones. L'amo de la jaqueta apareix per reclamar-la i la hi donem.

Mentrestant comença la segona sessió. La música es repeteix i el públic torna a cantar, ballar i riure de valent. Uns tres quarts d'hora més tard la Montse i el Toni s'acomiaden i ràpidament la sala es va buidant. A la sortida donem propaganda de l'actuació del Mag Vilajosana que farem el 26 de març, esperant tornar a omplir la sala i contents de veure que la cosa rutlla. Val a dir que els pallassos ens han regalat una audiocassette, un compac disc i un video.

Sense res més per dir, ens acomiadem de vosaltres atentament,

Pere Solé i Serra

Vocal d'Animació Infantil

Espectacle de Màgia

Diumenge 26 de març del 2000

Són les onze en punt del diumenge 26 de març, tot i el canvi d'hora, els quatre de la Vocalia i els col·laboradors habituals, ens disposem a iniciar l'última sessió matinal de la temporada, el Mag també és puntual.

Amb la tranquil·litat que ens dona l'experiència, muntem la paradeta per vendre les entrades. Cap a dos quarts, comencen les cues al vestíbul. Un cop obertes les portes, la gent s'acomoda a les butaques. A les dotze i cinc, comença l'espectacle de Màgia, Humor i Simpatia amb el Mag Vilajosana. Tot i la competència del club Super 3, la cosa rutlla i omplim mitja sala que ens permet cobrir despeses i quelcom més.

Els voluntaris van pujant a l'escenari i comencen a treure cartes de les mànigues,

mocadors de les orelles i fins i tot n'hi ha un que treu coca-cola del nas. El públic disfruta d'allò més amb les ocurrencies del mag. A un senyor, li traspasa una espasa pel coll i l'home no s'immuta. Al final, quan ens n'adonem, ja ha passat una hora i l'espectacle arriba a la seva fi. Hem disfrutat amb la màgia i estem contents que la nostra jove secció funcioni i que el públic ens respongui d'aquesta manera tan ufana.

Amb ganes i il·lusió, ens preparam per passar el proper dissabte, 1 d'abril, una tarda de contes, i el 13 de maig, una gran ludoteca per als més menuts de la casa.

Pere Solé i Serra

Vocal d'Animació Infantil

FRANCESCA BARNEDA I DORDAL

Sòcia núm. 523

Nascuda el 24 de gener del 1910

Avui ens saltem l'ordre de llista de socis perquè us volem presentar la sòcia núm. 523. El motiu és clar: la Francesca compleix noranta anys el dia 24 de gener i aquesta data és digna de ser celebrada, com ho va ser la del nostre consoci núm. 1, en Pere Solé i Sans, que els va complir el passat 5 de novembre. Ell mateix ens va fer la seva biografia que vàrem publicar en el BUTLLETÍ núm. 61.

Estem molt contents de comptar en les nostres files amb unes persones que han arribat en molt bones condicions de salut i de mentalitat a la no gens fàcil cota dels noranta. Pel molts anys!

La Francesca tenia por de no saber què dir i una vegada encetada la conversa, la que té por és l'entrevistadora que no sap si podrà captar tanta informació com està rebent de la seva entrevistada.

Per començar, em sembla que hauríem de fer un arbre geneològic, ja que la Francesca està emparentada amb més de la meitat dels veïns d'Horta.

Francesca = El meu pare es deia Barneda i Barrera, fill de Barberà del Vallès. La mare, Dordal i Miralles, filla d'Horta i parenta de tots els Dordal i de tots els Miralles. Després vénen els oncles i ties que es casen amb Bagueria, Magrans,... i la família va creixent.

Dora = *Vas néixer al carrer Curt, m'han dit.*

Francesca = Sí. A la casa on encara viuen els meus parents Bagueria. Als quatre anys vaig anar a parar al carrer del Vent, al costat del que ara és un supermercat, tocant a casa dels Magrans, també parents, naturalment. En córrer els anys, l'avi va comprar el terreny del davant de casa que tenia una caseta a tocar de Martí Alsina on ens traslladàrem la família. Allí vaig viure fins a la mort del pare, molts anys més tard.

Dora = *No corris tant! Ara estem parlant de la infantesa. M'hauries de dir quants germans éreu.*

Francesca = Vam ser quatre germanes. La gran, la Maria, que va morir molt petita, quan jo tenia un any. La segona, la Quimeta, que es va casar amb en Manel Ortiz: per això tota la colla Ortiz em són parents; la tercera sóc jo, que he restat soltera, i la quarta fou la Dolors, casada amb l'Albert Badia i tota la descendència també m'és família.

Dora = *En aquells anys de la teva infantesa, de segur que encara no hi havia electricitat i molt menys el gas ciutat per a les cuïnes. Passàveu molt de fred als hiverns?*

Francesca = Jo no recordo haver passat fred. A casa teníem l'escalfapanxes, una llar de foc on cremaven bons troncs de llenya, i després els brasers que escalfaven els peus de tots els que els envoltaven. A l'hora d'anar a dormir, una bossa d'aigua calenta i mantes les que calgués, servien per estar bé dins del llit. L'electricitat la vam inaugurar el dia de Sant Antoni l'any 24 o 25. Ho recordo perquè el meu oncle Domènec Dordal, era afeccionat a construir ràdios de galena i tot això d'aparells elèctrics li agradava molt. Ell ens va fer la instal·lació a casa: una bombeta al rebedor i una a cada habitació. Ens va canviar la vida.

Dora = *Amb què us il·luminàveu abans?*

Francesca = Amb espelmes i llums d'oli. Anàvem a dormir com les gallines, a posta de sol i ens llevàvem a les set per anar a col·legi, a les Dominiques, a la Baixada de la Combinació on després s'instal·laren la família Javaloy i hi posaren la perruqueria que tots els grans recordem.

Dora = Jo tenia entès que l'escola era al carrer Santes Creus, aquella casa que està deshabitada, quasi a la cantonada del carrer Horta...

Francesca = Això va ser després. El primer col·legi va ser el de la Baixada de la Combinació. La meua mare ja hi havia anat de petita. Al carrer Santes Creus hi estigueren fins al començar la guerra. En acabada la guerra s'instal·laren al carrer Chapí a can Pujan, on ara viuen els Bartomeus. Més tard, a ca l'Ambreda, on ara hi ha el curt i guerxo carrer de Santa Olívia.

Dora = Tota la zona de Santes Creus era el centre de la vida social d'Horta, tinc entès.

Francesca = Sí. A més de l'escola, hi havia l'Ateneu, a tocar del col·legi, i el Centre Català, enfront. Quan arribava la Festa Major, sempre s'esbatussaven perquè tothom volia fer els actes importants al carrer i es trepitjaven els uns als altres. No hi havia més remei que marcar un calendari i un dia feia el concert el Centre Català, l'altre dia li tocava a "Ateneu...". El Centre s'ocupava d'organitzar les sardanes; l'altre, les ballaruques... I apa, qui dia passa, any empeny!

Dora = Em sembla que ens hem embrancat a parlar de coses generals i no sabem què feia la Cisqueta quan era joveneta i què fa la Cisqueta ara que ja és gran i no para mai quieta.

Francesca = Què vols que et digui, quan vaig començar a fer de "sagrístana"? Mira, quan tenia 16 o 17 anys, la Roseta de can Xarau m'ensenyà a canviar l'oli de la llàntia del Santíssim. Allò va ser un començament de les meves feines a l'església. He conegut moltes sagristanes: la Roseta, la primera; la Pepeta de can Pere del Pou; després, la mare dels Fàbregas, la Pilar. També va ser-hi una temporada la Teresa Fumadó, la dona d'en Manel Bel, i ara encara sóc jo per a unes quantes tasques. Les més fortes les fa l'Erènia, la dona d'en Font. Jo m'ocupo de netejar les piques de l'aigua beneïta, cada dissabte. Ara ja no escombro l'arròs que tiren pels casaments. Me n'he fet un tip, d'escombrar! També m'ocupo de tenir endreçat l'altar de sant Lluís i de recordar-vos a la junta dels Lluisos que no li faltin

fiors quan és la seva festa. Quan van enrajolar tota l'església, vam tenir feina extra. Cada dia, quan marxaven els paletes, apa, a escombrar i a treure la pols! La Montserrat Petit i jo ens en vam fer un tip! L'església d'Horta és com si fos casa meua. M'hi he passat més de mitja vida: que misses, que rosaris, que novenes, que mes del Sagrat Cor, mes de Maria, el Roser, la Mare de Déu de Lourdes, la del Carme... Em recordo de mossèn Tena que ens deia Les Cinc Llagues a les cinc companyes que sempre acudíem a tots els actes religiosos...

Dora = Me'n dius els noms?

Francesca = La Júlia Boter, l'Anita Úbeda, la Montserrat Petit, la Maria Saló i jo: les Cinc Llagues de Nostre Senyor!

Dora = I dels Lluïsos, què m'expliques?

Francesca = Jo no he fet mai comèdia però sí que he cantat pels cors dels Pastorets. En acabada la guerra, en Ferran Solé ens va demanar a la Maria Saló i a mí, i potser a d'altres, no ho recordo bé, que anéssim a enfortir el cor cantaire encara que fos darrere el teló de fons. Un dia vaig traspassar pel mig de l'escenari sense adonar-me'n i em van veure des de la sala. Quina vergonya! No és per mi això de fer comèdia.

Dora = I els ballets, què?

Francesca = Havia assajat moltes vegades, però ballar davant de la gent, em sembla que una de sola, al pati antic dels Lluïsos. Vam ballar l'Hereu Riera quatre parelles, puntejant sobre les creus de fusta esteses a terra. Jo preferia i prefereixo encara, col·laborar com a espectadora. Quan era ben menuda i anava a catequesi els diumenges a la tarda, havent dinat, el mossèn ens donava uns vals que en deïem les "assistències", i podíem entrar de franc als Lluïsos a veure comèdia o cinema. Altres vegades hi entràvem de franc perquè li ho demanàvem a en Mari, que s'ocupava de guardar l'entrada i era veí nostre, que ens deixés passar una estoneta. Li féiem pena i ens deixava entrar. Després, de gran, ja he anat sempre pagant-me l'entrada. Hi vaig sempre que feu comèdia, tant als Lluïsos com al Foment. Com que conec la majoria de gent, m'hi trobo com a casa, tant en un lloc com a l'altre.

Dora = De segur que també has estat sardanista...

Francesca = I tant! Sempre tenia colla d'amigues per a escapar-me a ballar sardanes. Hi havia una finca a Can Baró, amb un parc d'alzines i pins on s'organitzaven ballades de tant en tant. Hi anàvem a peu per la carretera. Els nois amb els nois, les noies amb les noies. A la tornada anàvem tots plegats sempre cantant i fent xirinola. Recordo que en Pere Solé, que sempre li ha agradat escriure, en va fer una mena de comèdia d'aquestes anades i va remarcar que quan els xicotets veïen que venien les noies deien: "Amics del Trust, la Ventada és a la vista!" (La Ventada érem les noies.)

Dora = Què més fas, a part de les feines de sagnistana o d'anar al teatre?

Francesca = Vaig a les trobades de Vida Creixent, un cop al mes —avui tenim la trobada—. Hi ha conferències sobre temes de religió i de comportament humà. Fa poc vam anar a Sant Josep Oriol i vàrem celebrar-hi una Missa presidida pel senyor Bisbe. També vaig a les trobades de les Àvies, un cop al mes. Berenem i fem tertúlia. També fem algun treball manual. Ara estem preparant material per a confeccionar un quadre. Ens donen

paperets de colors que hem d'anar arrugant tot fent una piloteta i guardant-los en capses sense barrejar-los. Després confeccionarem el quadre, un paisatge o una marina, no ho sé ben bé, tot enganxant les boletes com aquell que broda. Tot a l'entorn del paisatge hi volem posar una fotografia de cadascuna de nosaltres. No sé quan s'acabarà ni si arribarà a bon port!

De segur que arribaran a bon port!

La Francesca va somrient i em dona pressa per acabar perquè és l'hora d'anar a buscar el pa.

La Francesca encara sap córrer. De vegades cau i es fa bons blaus, però no es trenca! La Francesca és de bona fusta! De la d'abans de la guerra! Per molts anys!

Dora Serra / 17-2-2000

SECCIÓ FOTOGRÀFICA

Concursos i premis

El concurs social de fotografia va arrelant amb potència, com ho demostra el nombre d'obres presentades. Estem molt satisfets de la bona acollida que té la nostra convocatòria. Felicitem els guanyadors i a tots els participants. L'exposició ha estat magnífica. (Haurem d'eixamplar les sales per encabir-hi tant de material!)

També agraïm la participació en el concurs "Un racó dels Lluïsos", ja que el nombre de paperets de concursants augmenta com més va més.

Els guanyadors del **IX Concurs Social de Fotografia** —segons veredictes emès, el dia 23-1-2000, pels senyors Josep Guirao, Secundí Roca i Fernando Vecino, de les agrupacions fotogràfiques Sant Joan Baptista, Viladecans i Prat, respectivament— van ser:

Fotos blanc i negre, socis CPH: Joan Oliver i Vidal (primer premi), Marta Fernández i Dalmau (segon), Eulàlia Martí i Llobet (tercer).

Fotos blanc i negre, socis GFH: Carme Ballesté i Piqué, Jaume Caminal i Serret, Mercè Sallés i Pujol.

Fotos color, socis CPH: Francesc Cots i Juvé, Eulàlia Martí i Llobet, Rosalia Puigbò i Oliva.

Fotos color, socis GFH: Jaume Alargé i Martín, Ernest Sitjà i Franquesa, Pere Solé i Serra.

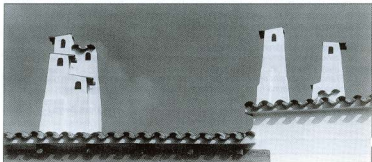
(Vegem les quatre fotos guanyadores dels primers premis a les dues pàgines següents.)

El Grup Fotogràfic d'Horta, secció dels Lluïsos hortencs, continua les seves activitats mensuals. I us invita a participar en el concurs de diapositives del pròxim mes de juny.

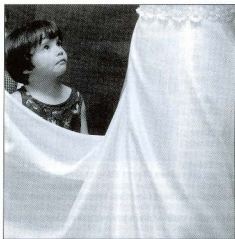
Grup Fotogràfic d'Horta

Joan Oliver i Vidal, un dels guanyadors.

Primer premi en blanc i negre.
Foto de Carme Ballesté i Piqué, del GFH

Primer premi en blanc i negre.
Foto de Joan Oliver i Vidal, del CPH.

Primer premi en color.
Foto de Jaume Alargé i Martín, del GFH

Primer premi en color.
Foto de Francesc Cots i Juvé, del CPH.

Dolors Boada i Arch

Vídua de Josep Campmany i Sagués

Ha mort el dia 5 de març del 2000. La família Campmany-Boada ha fet tant per als Lluïsos, que mai no podrem oblidar-los. De dia i nit els hem molestat, durant anys, a darrere de les claus d'aquesta Casa, a ells, porters guardians voccionals!

Gràcies, Dolors. Reposa en pau.

Reproduïm les paraules que els seus néts li adreçaren el dia del seu sepeli.

EL RETROBAMENT

Avui ens has deixat tan sobtadament, que les paraules que et volem dedicar a penes poden fluir i se'n bloquegen en el cor, pel gran dolor i la tristesa de la teva absència tan inesperada.

Però sabem que el teu silenci és dolç, perquè sempre has viscut amb nosaltres demostrant-nos un amor immens. I això és el que fa plena una vida.

Ens has deixat un gran buit i una ferida oberta, perquè teníem encara tantes coses per dir-te, tant d'amor i de tendresa per donar-te...!

Recordar en aquest dolç silenci volem recordar totes les coses bones que hem rebut de tu, la teva companyia, la teva il·lusió per acompanyar-nos sempre i veure'ns feliços, el coratge que vas demostrar durant la malaltia de l'avi, les teves forces per aguantar la pèrdua d'un ésser estimat que era el teu univers, tot el temps que hem compartit, ric de vivències. Enyorem tantes i tantes coses que hem viscut junts, perquè ens has ensenyat a

apreciar i estimar totes aquelles petites coses de la vida que ens ajuden a ser feliços. I tot això és el que fa plena una vida. El teu record sempre serà present en els nostres cors.

Ara ens deixes perquè t'ha arribat l'hora del retrobament.

Te'n vas per compartir un tros de cel blanc, tal com imaginava l'avi.

I en el vostre feliç retrobament us fondreu en un estel de llum que ens il·luminarà sempre el camí i ens guiarà per la vida.

I tots dos junts podreu abastar la plenitud de la glòria en el vostre cel blanc.

I nosaltres portarem sempre un tros de cel blanc

dins nostre, perquè el vostre cor bategarà dins el nostre i la vostra ànima viurà dins la nostra.

I podrem assolir així un instant d'eternitat

en la plenitud del record.

Núria Casals

Jaume Oliva i Barnet

També en Jaume ens ha deixat. Després de llarga i cruel malaltia, soferta amb paciència i resignació, confortat amb els auxilis espirituals, ha volat cap a la Casa del Pare per gaudir eternament d'un ben guanyat descans a la Glòria del Cel.

Ha estat un home treballador, inquiet, altruista, generós, caritatiu i en deixa moltes feaents en diferents llocs de la ciutat.

Intervingué en l'adecentament del nostre Temple Parroquial després de l'incendi i es guanyà la confiança de Monsenyor Miquel Pujol, qui, al fer-se càrrec de la parròquia de Santa Anna el 1948, li confià la seva definitiva reconstrucció. També féu amistat amb el seu successor, mossèn Marçal Martínez, amb qui sovint sortia de cacera per la comarca de l'Alt Camp.

Referent a Casa Nostra, seva és la construcció del nostre actual teatre. Tan important obra fou possible, entre altres ajudes, gràcies a la seva generositat, ja que acceptà pacientment que transcorreguessin tretze anys fins el finiquit dels seus honoraris.

Però qui més pot donar —i dóna— testimoni del seu bon cor i total entrega és la comunitat de Monges Mínimes. En la Crònica de la Comunitat, se'n fa ressò amb les següents paraules:

"Referente a Don JAIME OLIVA es mucho lo que la Comunidad de MONJAS MÍNIMAS DE BARCELONA le debemos, no solamente por restaurar el convento después de la guerra del año 1936, sino también en prestamos dinero cuando, en el año 1955, se preparó el Capítulo General de la Orden de nuestra Comunidad, y como no teníamos medios económicos ni para empezar, él, con su gran corazón y generosidad, nos prestó lo que la Comunidad necesitaba, para ir devolviéndole el dinero poco a poco, a medida que fuera la Comunidad pudiendo.

"Estos rasgos de generosidad la Comunidad no los olvidará jamás, pues siempre fue para nosotros nuestro apoyo y la persona de más confianza, a la que siempre podía acudir la Madre para remediar los grandes apuros económicos por los que pasábamos. Por todo ello damos gracias al Señor por haberle puesto en nuestro camino como un ángel de la guarda que se compadecía de todo lo que necesitábamos y no teníamos.

"Gracias por todo ello, Sr. Oliva, por todo el bien que nos ha hecho."

Personalment, en Jaume sentia extraordinari afecte per la Comunitat, i en el seu monestir va celebrar-hi, amb la seva esposa Teresa, les noces d'or, l'any 1989.

El més sentit condol a l'esposa —greument malalta, que no sap, ni sabrà, el traspàs d'en Jaume—, a les filles Carme i Pilar, i als gendres i néts.

I, ara, permet-me, Jaume, que, particularment, dediqui un record a la nostra gran amistat de la qual són testimonis les terres de França, Suïssa, Portugal, tota Espanya i quasi tots els racons de Catalunya. Gràcies, Jaume; gràcies, Teresa; per la vostra amistat. — Descansa en pau, amic.

Pere Solé i Sans

Àngels Ballobar i Juvé

L'Àngels era una companya de la classe de català. Vàrem fer alguns cursos juntes.

Quan va deixar les classes (ja no es trobava gaire bé de salut) totes la vàrem trobar a faltar, potser pel seu caràcter de gran discreció, la seva veu suau i baixa, el seu parlar lent i amable sempre...

El curs que va deixar d'assistir a classe, em va costar acostumar-me a veure el seu lloc, just davant meu, ocupat per una altra persona. Em semblava que li havien pres. Era el seu i tornaria!

La seva vida era un rosari de tristeses: la pèrdua en poc temps de tots els éssers

estimats: el marit, la mare i l'accident de la filla que li costà la vida. No obstant això, l'Àngels somreia i no explicava les seves penes si no era en moments molt especials.

Jo la vaig trobar ara fa un mes i em va semblar força recuperada, amb bona cara i bon humor. Així la vull recordar.

Altres de nosaltres, teníem intenció de visitar-la i no ho vàrem arribar a fer. Ara ens sap greu.

Àngels, descansa en pau i sigues feliç eternament.

Els companys de classe de català

Ernest Salinas Esforzado

El dia 7 de febrer vam acomiadar per sempre l'Ernest. Portava una llarga temporada malalt i, segons l'esposa, ja tenia ganes de morir, ja havia fet tota la feina que li corresponia en aquest món i desitjava la pau eterna.

L'Ernest i l'Anita eren components de l'equip de matrimonis número tres. Fèiem broma amb aquest número: «Com l'equip Tres, no hi ha res!» L'Ernest somreia i ens deixava dir. Això era una broma, una criaturada. Ell era seriós, flemàtic, pessimista, sever, treballador, honrat, sincer, bon amic. Amics per sempre!

De l'equip Tres, de primer va marxar en Ferran, després l'Eduard, ara l'Ernest.

Oh, marits! Per què ens abandoneu?

Un dia, l'equip Tres ens reunirem dalt del Cel!

A L'AMIGA ANGELS

El teu somriure
el trobarem a faltar
en tot moment.

El que ens consola
és que has acabat
els sofriments.

Un camí d'espines
que en tu s'han clavats
han estat calvari
per on tu has passat.
Ens brollen les llàgrimes
perquè ens has deixat.
La pau t'acompanyi
a l'eternitat.

Pilar Martí / 16-2-2000

D.S.E.

SALA DE LECTURA

Encara avui respiro en català, per Pere Casaldàliga. Editorial Claret.

La presentació d'aquest llibre és tant interessant i tan ben feta, que en copiaré algun paràgraf i ja no cal que hi posi res de la meua part.

Diu així: "No estem gaire acostumats que un bisbe escrigui versos. La poesia de Pere Casaldàliga no s'explica sense tenir en compte, almenys, tres coses: que és català (fill de cal Lletes de Balsareny), que és cristià-missioner-bisbe, i que viu al Mato Grosso (Brasil)."

S'ha dit que el català és "un animal que s'enyora". No sé què ho fa que la gent d'aquest país tan bell com dissortat siguem de mena tan enyoradissa.

L'autor, amb aquest llibre, paga tribut a la tradició, i així ho ha volgut fer palès des del mateix títol: *Encara avui respiro en català*. I és clar! Altrament, ja fores mort.

Aquest llibre es compon de prosa i vers. Jo no dubto que agradarà i farà bé.

Climent Forner

Hi ha un vers d'ell que m'ha agradat molt i m'ha fet sentir com una mena de dolor al cos i d'enyorança perquè recordo que la mare a casa ens ho cantava, al meu germà quan era petit i als meus fills per fer-los dormir, encara que la lletra a la primera estrofa era una mica al revés:

Versió del senyor bisbe:

La Mare de Déu / quan era xiqueta / no anava a costura / ni en sabia lletra.

Versió de la meua mare:

La Mare de Déu / quan era xiqueta / anava a costura / a aprendre de lletra.

Versió de tots dos:

Josep l'estimava / i es varen casar: / El sol i la lluna, / la feina i el pa.

Ella no sabia / que el Dia era seu. / I es va trobar mare, / la Mare de Déu.

Magdalena Cabacés

CARTA D'UNA LECTORA

Barcelona, 11 de febrer del 2000

Senyor Pere Solé i Sans,

Acabo de llegir l'últim BUTLLETÍ dels Lluïsos i per tant l'últim capítol dels "Records d'altres temps" escrit per vos-té. Així ho diu: que plega. De veritat, jo ho comprenc, si fa quinze anys que escriu, ja li toca descansar...

Però és que m'agrada tant com escriu!... Ens ha contat uns vivències i uns fets preciosos i tan ben expressats sempre...

Des d'aquí el vull felicitar pel molt bé que ho fa i pels moments tan bons que m'ha fet passar, i, cregui'm, el trobaré a faltar.

Gràcies.

Magdalena Cabacés i Serra (Mare d'un soci)

GRUP DE DONES DEL C.P.H.

Dia Internacional de la Dona

(8 de març del 2000)

Per a commemorar aquesta diada, el Grup de Dones del C.P.H., que pertany al Consell de la Dona del districte Horta-Guinardó, varem organitzar un seguit d'actes:

Dissabte 4 de març = Torneig femení d'escacs, amb la participació de 30 jugadores.

Dilluns 6 de març = Xerrada i col·loqui sobre el tema de la dona al Brasil: «El futur al Brasil té rostre de dona», a càrrec del pare Justino Martínez, combonià. Una xerrada molt interessant, acompanyada de la projecció de diapositives en la qual varem veure diferents moments de les lluites de les dones per a

sistents: 29 persones

Dimecres 8 de març = Es va passar la pel·lícula *Fuego* de la directora índia Deepa Mehta, una reflexió molt valenta sobre l'Índia actual, una pel·lícula lírica, radiant que comença com un conte, però que ens mostra els conflictes entre tradició i llibertat. — Assistents: 38 persones.

Ens dol que l'assistència fos tan baixa i no per falta de publicitat, ja que els actes eren de gran interès i els que hi érem presents en donem testimoniatge.

Josefina Valcàrcel

defensar els seus drets. Durant el col·loqui, el pare Justino va respondre i aclarir molts punts sobre el sistema de vida d'aquell país, sobretot dintre de l'església catòlica. — As-

SOPAR DE LA FAM

El nostre consoci Mn. Jordi Fàbregas ens ha fet una xerrada sobre els marginats de la nostra ciutat i l'acolliment que els intenten donar a la seva parròquia de St. Ramon, de l'Hospitalet, per a joves amb problemes de delinqüència i de drogues.

Els busquen feina, els incorporen als moviments parroquials i socials del barri i conviuen amb altra gent de la que en diem

"normal". Estan duent a terme un projecte d'ajuda a una comunitat de presidiaris a la Costa d'Ivori, de la qual ens va passar uns vídeos.

L'assistència fou mínima.

Es recolliren 14.500 pessetes, que aniran a la Campanya de Mans Unides de la Parròquia. La mateixa quantitat va fer-ne entrega a Mn. Fàbregas la junta directiva, de la caixa dels Lluïsos.

Centre Parroquial

AUTORES NOVELLES

Sant Joan

Per què he escollit Sant Joan? Ni jo mateixa ho sé.

Tal vegada perquè el meu pare se'n deia. O tal vegada perquè, en veure el foc a l'escalfapanxes, m'ha vingut a la memòria aquelles fogates que es feien als carrers a la revetlla de Sant Joan després d'anar per les cases a demanar si tenien alguna cosa per cremar. Ens feia molta il·lusió tenir un foc ben gros.

Recordo que el voltàvem i ríem. La gent gran deien que aquella nit era màgica, que si imploraves al Sant a les dotze en punt alguna gràcia, te la concedia, i que curava algunes coses. Més grans, posàvem ben cargolats uns papers escrits amb els noms d'alguns nois, a dins d'un

got d'aigua. El que s'obria amb aquell que portés aquell nom et casaries... Santa innocència!

Quan vaig estar a pagès, per tal nit, també totes les cases de pagès del Montseny encenien un foc a l'era i, d'un bon tros enllà, veies llum del foc i feia molta gràcia veure tantes llums a la nit a la muntanya. Era senyal que a la casa que encenien foc estabien bé.

També a la casa que hi havia una noia fadrina, el seu pretendent —si en tenia— li portava un ram de flors, trucava a la porta, i marxava corrents. Més d'un havia d'anar lleuger perquè no l'atrapessin els gossos. L'endemà, la noia sabia de qui era el ram; alguna vegada n'hi havia més d'un, i algun que els gossos havien fet malbé.

Pilar Martí

Esbart 2000

A les portes d'un nou mil·lenni, ens preguntem: Què serà de l'Esbart en el 2000? Si girem la mirada enrera, 55 anys d'història ininterrompuda ens contemplen. Així com la nostra vida està formada per milions de segons i de minuts units entre sí, també l'existència del nostre Esbart s'ha anat enriquint amb generacions de dansaires i col·laboradors. Tots ells agermanats per una afició comuna: el Ball. Però, si abans la dansa catalana era coneguda, estimada i ballada per tot el poble, ara passa per temps difícils com tantes coses... Pel que correspon a nosaltres, malgrat les dificultats, cal mantenir l'esperança. La flama viva de la il·lusió farà que l'Esbart vagi sempre endavant...

I com a mostra, ens anima i alegra fer-vos referència del Festival de Danses dels Països Catalans que tingué lloc a finals de gener a la Institució Psicopedagògica Nostra Senyora de Montserrat a la vila gironina de Caldes de Malavella. Més enllà de grans actuacions, d'èxits, de festivals internacionals..., hi ha la solidaritat, el servei. En ocasions, el nostre Esbart s'apropa a institucions benèfiques per acompanyar i fer gaudir d'un bon dia tantes persones que necessiten distreure's i sentir-se volgudes.

El programa estava integrat per un ampli i selecte repertori que culminà amb el Ball de Gitanes que posà brillant colofó a l'actuació. El dia era assolellat i s'aprofità el viatge, fet amb autocar, per a passejar pels principals carrers i alhora visitar les instal·lacions del popular Vichy Català.

El diumenge 5 de març, al Centre Parroquial se celebrà un acte d'homenatge a la Gent Gran de les diferents entitats del barri. El Grup de Pares hi participà, tot animant la festa, escenificant dues boniques danses: Polka i Ballet i Danses de Castelltersol.

Ara els Pares estan preparant la Trobada de Veterans de Cases Regionals que aquest any tindrà lloc als Lluïsos el darrer diumenge d'abril. Hi prendran part esbarts d'Aragó, d'Extremadura, de Castella-Lleó i nosaltres en representació de Catalunya. Hi haurà, fins i tot, un concurs de balls. El públic present podrà votar per a escollir la millor dansa.

Els Grups Infantil i Juvenil, un any més, intervenen en la Roda d'Esbarts amb

notable èxit. La Roda els permet conèixer altres indrets i dansaires, els motiva i fomenta la convivència i els ajuda a tenir més confiança millorant la seva qualitat de dansaires.

Al mes de febrer han actuat a l'Orfeó Català i a Sant Vicenç dels Horts. El diumenge 12 de març hi hagué la tradicional ballada de la Roda al nostre Centre. Compartiren programa amb els Esbarts del Montserratí, Gaudí i Sagrat Cor. Cada grup realitzà 4 danses i tots evidenciaren el seu progrés. Els nostres joves balladors destacaren amb Muntanyenca i Faràndola...

Aquest any la cloenda de la Roda serà el 4 de juny. A principis de dit mes hi haurà també el Festival de Fi de Curs en el qual intervendran tots els Grups.

L'Esbart està organitzant una sortida a França dels Grups Infantil i Juvenil per a la segona setmana de juliol. Amb Esbarts d'altres països seran al Festival Internacional de Grups de Joves a Sainte-Gemme, vila relativament propera a París. Com que la despesa serà elevada, s'està estudiant realitzar diferents actes per captar diners, a part de demanar possibles subvencions.

A finals de maig, serem a la 4a Mostra d'Entitats del Districte Horta-Guinardó que s'organitza, a la Cloia, a l'Avinguda Vidal i Barraquer, al voltant dels "Mistos". El dissabte 27 de maig el Grup Infantil oferirà tres danses. És possible que comptin amb la col·laboració del Grup Juvenil (en cas que aquest no actuï a Platja d'Aro).

El Cos de Dansa està assajant noves danses i coreografies per anar-se renovant. No estan confirmades algunes actuacions com les de la Sagrada Família i la de Platja d'Aro que tenen lloc a final de la primavera.

Com donàvem a entendre a l'inici, ens manquen dansaires, sobretot de Juvenils i del Cos de Dansa. Animem els que vulguin venir i confiem que, de la petita crisi, emergeixi un Cos de Dansa que torni a donar prestigi i brillantor al nostre Esbart.

I per finalitzar, amb motiu d'aquest Any Jubilar i d'una efemèride tan singular com ser a l'any 2000, volem transcriure uns versos del fundador de l'Esbart, Josep Maria Castell: *"Tot el poble que canta és viu / i el que juga / i el que dansa / amb les cançons de sa terra..."*

Que el ballet, expressió d'alegria de tot un país, ens impulsi a caminar ben units i esperonats en el 2000!

Albert Maymó i Ricard

TEATRE

Revoltillo teatral amb huevo i orégano

22 i 23 de gener del 2000

Sota aquest curiós títol s'amaga una petita selecció de fragments teatrals de diversos autors, que es representaren els dies 22 i 23 de gener al nostre Teatre, interpretats pel Grup Juvenil de Teatre dels Lluïsos, dirigits magistralment per en Miquel Quesada, demostrant l'esforç realitzat en la interpretació de les peces escollides, les unes humorístiques i les

altres més serioses.

Les interpretacions dels diversos fragments van agradar als assistents a les representacions, i cal destacar la part tècnica, tant de llums com de so, amb encert i bona labor.

L'enhorabona a tots i fins a la propera ocasió.

Ricard Terradas

Curiositats per a rumiar

Història d'amor. — Després d'un naufragi, quatre homes (Artur, Bartomeu, Joan i Jaume) i quatre dones (Helena, Maria, Glòria i Hortència) queden varats en una illa deserta. Al final, cada u s'enamora d'un altre i és també estimat per una altra persona.

En Joan s'enamora d'una dona que, per desgràcia, estima en Jaume.

L'Artur estima una dona que estima l'home que també estima l'Helena.

La Maria és estimada per l'home que estima la dona la qual estima en Bartomeu.

La Glòria odia en Bartomeu i és odiada per l'home que estima l'Hortència.

Qui estima l'Artur?

(Vegeu la solució a la pàg. 23.)

El valor del nom. — Apreneu a calcular els punts que val el vostre nom i sabreu com sou.

A, J, S = 1

B, K, T = 2

C, L, U = 3

D, M, V = 4

E, N, W = 5

F, O, X = 6

G, P, Y = 7

H, Q, Z = 8

I, R = 9

Si el resultat és un número de dues xifres, s'han de sumar dites dues xifres.

Exemple: El nom SONIA val 4 punts. Vegem-ho:

S (1) + O (6) + N (5) + I (9) + A (1) = 22. — 2 + 2 = 4.

Clau:

1. Actius, obstinats, valents i gelosos.
2. Generosos, reflexius, intuïtius i romàntics.
3. Originals, alegres, amants de les arts, de la ciència i de l'esport.
4. Honestos, bons col·legials, constants i seriosos.
5. Dinàmics, aventurers, curiosos. No són estalviadors, més aviat malgasten.
6. Sincers, tolerants, artístics, creatius. Necessiten ser afalagats.
7. Fantasiosos, ganduls, devots, amb ganes de ser casats, estalviadors.
8. Gasten un caràcter fort, els agrada manar, tenen molt magnetisme.
9. Ingeniosos, carismàtics, capdavanters i humanitaris.

L'any 2000 nostre... Per als xinesos és l'any 4698; per als jueus és l'any 5761, i per als musulmans, el 1420.

Buum! — Dos cotxes s'apropen l'un a l'altre a una velocitat de 60 km per hora. Quan els cotxes es troben, a 2 km, una mosca molt ràpida abandona el para-xocs frontal de l'un i es desplaça cap a l'altre a una velocitat de 120 km per hora. Quan arriba a l'altre cotxe, la mosca inverteix immediatament la direcció. Això continua fins que els dos cotxes xoquen (o, per fer-ho menys salvatge, diguem que eviten la topada). — Quina distància ha volat la mosca?

(Vegeu la solució a la pàg. 23.)

Carmina

Com vaig viure la guerra civil (i 3)

En el mes de setembre de 1938 el camp de treball núm. 3 el varen canviar de lloc, i ens traslladaren al poble de Vilasana, un poblet prop del canal d'Urgell. Hi hagué renovació de caps i alguns guardes, l'ambient i el tracte eren més tranquils.

Els matins eren emboirats i freds. Recordo que el nas i les orelles ens quedaven gelats. A Omells de Na Gaia la palla que ens servia de matalàs estava cosida de poll; en teníem el cos ple i les ungles dels dits grossos de les mans, negres de tant matar poll. N'hi havia uns de grossos que en dèiem "trimotors". Però a Vilasana, on estàvem estotjats en un gran magatzem, la palla estava plena de puces —que ens picavem moltíssim— i moltes nits no podíem dormir. Jo vaig agafar sarna; tot el cos em picava molt. De casa, em varen poder enviar un medicament per combatre-la: Sulfureto Caballero.

No ens rentàvem mai. Una sola vegada ens varen tirar a tots al canal d'Urgell per rentar-nos tots barrejats, bons i malalts. Hi havia molts sifilítics i d'altres amb malalties infeccioses. Els plats on menjàvem els netejàvem amb la palla on dormíem.

El pa (xusco), que ens donaven al matí, era el que ens omplia una mica l'estómac. No sé pas com va ser que un dia vaig poder adquirir sal de cuina, i em menjava el pa amb sal, que el trobava molt saborós.

Un company que tenia la força de voluntat de guardar-se pa, un dia li vaig demanar que me'n deixés un, i la feina que vaig tenir per tornar-li a trossos durant molt temps.

Cap al mes de novembre, amb un grup de companys de Tarragona que estaven condemnats a mort, ens portaren a Barcelona. Vàrem marxar de nit amb un camió carregat de sacs. Amb les ungles vaig foradar un sac: el que hi havia eren faves seques. Amb la gana que portava, vaig anar menjant faves fins que el cor em digué prou. Al final vaig veure que totes estaven plenes de puques...

En arribar a Barcelona ens traslladaren al Palau de Justícia i, després, al Seminari, que aleshores havien convertit en una teca. Vam passar-hi dos o tres dies. Aleshores vingué l'amnistia d'en Negrín, o sigui que els presoners compresos en quintes, ens treien de la presó i ens portaven a primera línia.

Vaig anar a la Caixa de Reclutes. Allí, per sort, vaig trobar-hi el meu amic Jordi Valls i Subirà. L'amic em va donar el paper que deir que m'havia de presentar a la caserna el dia 5 de desembre, però ell, dissimuladament, va posar un 1 davant del 5 i va resultar que m'havia de presentar el dia 15 de desembre de 1938. Vaig poder-me estar, amb gran alegria de tots, deu dies a casa meua. Vaig parlar amb molta gent i amics d'Horta. (Us haig de dir, però, que trobava una cosa estranya, quan veia que la gent reia.)

A casa els vaig dir que quan els escriuria els diria el lloc on em traslladarien de la següent manera: Les lletres del poble (que va ésser **Vinaixa**), les marcaria amb lletra més gruixuda.

Em portaren vigilat a la Brigada del Campesino. Un dia, a la nit, em posaren de guàrdia al mig de la muntanya i de cop se'm presentaren tres personatges amb uns grans pistolots i amb la caputxa posada. M'agafaren i em digueren: "¡Viva Franco!" Jo, gràcies a Déu, vaig reconèixer desseguida el meu comissari de la brigada i li vaig dir: "Ja ens coneixem, company!" D'aquesta manera em vaig llurar d'un mort segura.

El Nadal d'aquell any 1938 el vaig passar al front. Per aquells dies va començar l'ofensiva de Catalunya i nosaltres corrent tots els dies com conills, perseguits, atacats i bombardejats per les tropes "nacionals". Jo vaig llençar tot el que portava a sobre: sarró, bombes de mà, cartutxeres... Només em vaig quedar amb el fusell (que no m'havien ensenyat mai com es feia anar). Els companys anaven calent morts o ferits al meu costat i em semblava estrany que no em

toqués cap bala o cap bomba. Estava mort de set i ja no podia més. Vaig trobar una llauna buida de tomàquet, la vaig complir en un bassal ple d'aigua amb fang i en vaig beure un parell de gots. Els sargents i caporals i companys anaven corrent endarrera. Però jo no vaig poder més. I vaig alçar les mans a les tropes que tenia al davant. M'agafaren i, junt amb d'altres companys, ens portaren a la reraguarda com a presoners. El lloc on ens concentraren va ésser a Fraga. Allí vaig veure molt coneguts d'Horta: un d'ells, el pare del nostre amic Josep Fom.

Ens anaven traslladant a camps de concentració. A mi em va tocar a Santonya (Santander), a l'Institut Manzanedo (convertit en camp de concentració).

Des d'allí vaig escriure a una germana de la mare que vivia a França (la tia Teresina), perquè comunicés a casa que era viu i on era, de moment.

Al camp de concentració, no sé per què, era l'encarregat de fer les llistes per demanar el tabac i les coses de menjar a la cantina. L'oficial encarregat vegé la bona lletra que tenia i em va "enxufar" a l'oficina del camp. Aleshores no em va faltar menjar i dormia en un llit.

A finals de febrer, primers de març del 1939, vaig rebre un aval de mossèn Miquel Pujol, rector d'Horta, i un altre del meu amic doctor

Jaume Casas, que era alferes provisional d'aviació. Vaig anar cap a casa. De Santander a Barcelona. Anava amb un company de Vic, més gran que jo. Abans de marxar, per celebrar-ho, vàrem passar dos dies en un hotel de Santander. Ens costava 5 pessetes diàries menjar i dormir. El viatge de tornada va ésser en un tren de càrrega i vàrem tardar tres dies complets.

Aleshores es va acabar la guerra i vaig començar cinc anys de "milir".

He pogut explicar, una mica, com vaig viure la guerra civil.

Per a tothom que la visqué va ser una molt dura vivència, aquella guerra absurda entre germans.

Que la concòrdia, la pau, la germanor, l'amor de veritat a Déu i als germans augmenti cada dia més entre nosaltres.

Que ens respectem mútuament i ens perdonem les petites coses de cada dia per poder arribar a gaudir d'aquell món nou i d'aquella terra nova que el nostre Pare ens ha promès.

Joan Homar i Gibert

SOLUCIÓ a la "Història d'amor": *La Glòria és qui estima l'Artur.*

SOLUCIÓ a "Buum!": *La mosca ha volat 2 quilòmetres.*

CONCURS "UN RACÓ DELS LLUISOS"

La fotografia reproduïda al BUTLLETÍ anterior (el núm. 62) era del replà de la Moreneta, un dels dos llums, a tocar de la paret de la Sala de Juntes.

El guanyador ha estat Jordi Sitjà i Brunat.

Us donem un nou tema, una nova foto d'un racó "lluiscenc" per a concursar.

On és aquest nou "racó" dels Lluïsos d'Horta?

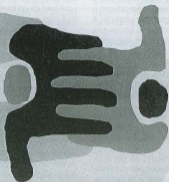

Poseu, com sempre, les respostes a les cassetes que trobareu al Cafè i a Secretaria. I nosaltres, com sempre, premiarem el guanyador o la guanyadora amb un rodet fotogràfic.

Generalitat de Catalunya
Departament de Benestar Social
Direcció General d'Acció Cívica

Catalunya per la pau

2000 ANY INTERNACIONAL
DE LA CULTURA DE LA PAU

civisme
Catalunya
acció

Per a més informació, podreu adreçar-vos a la
Direcció General d'Acció Cívica
del Departament de Benestar Social,
a l'Oficina de Benestar Social més propera,
o trucar al 900 300 900 o bé per internet: <http://www.gencat.es>

Filotec, S.L. // Esplugues de Llobregat // D.L. B-12935-89